

har viiſt ſig, at der heller ikke denne Gang er noget Haab om, at der fra Folkethingsmajoritetens Side vil finde en Anerkjendelse Sted af, at man, uden at præjudicere ſin Stilling i Lønningsſagerne, kan yde en ſaadan midlertidig Lønningsforbedring ſom den, vi tilſigte at give, men derfor er det jo, at man har ſøgt at lette dem Sagen ſaameget ſom muligt ved foreløbig at fravige Forbringingen om en ſaadan Lønningsforbedring og ved derimod at gaa over til blot at ſattholde det tidligere Dyrtdstillæg. Det har jo viiſt ſig, at ærede Medlemmer ikke have været iſtand til at anføre nogenſomhelſt Grund imod at give et ſaadant Dyrtdstillæg ſom det, de tidligere have været med til at give; thi blandt ſaadanne Grunde kan man dog umulig henføre den Paaſtand, at man ikke ved Begyndelſen af det forrige Finantsaar har havt tilſtrækkelig Viſhed for, at der vilde indtræde Dyrtd i Finantsaaret, naar man dog maa erkjende, at der nu paa den Tid, hvor Afgjørelſen ſkal træffes, foreligger tilſtrækkelig Viſhed for, at en ſaadan Dyrtd har været tilſtede. Det forekommer mig, at, idet Landſtinget er fraveget det Standpunkt, ſom det ſtod paa, og har indſkrænket ſig til det Dyrtdstillæg, ſom man under ligeartede Forhold i en Række af Aar har anerkjendt for at være rigtigt og berettiget, har man gjort det let for de Herrer nu at indrømme det, ſom de ikke vilde indrømme iſſor. Jeg har ganſke viiſt ikke noget Haab om, at dette vil ſke ved denne Leilighed, men det er dog fremdeles mit Haab — et Haab, ſom beſtyrkes ved den Erklæring, der blev afgiven af den høitærede Conſeilspræſident, — at denne Sag ikke var færdig hermed, og at det under fremtidige Forhandlinger nok vil lykkes at vinde frem til en ſtørre Anerkjendelse hos de Herrer af det Billighedskrav, ſom er tilſtede. Mindſt vil jeg dog haabe, at det — hvad forſkjellige Ytringer af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) idag gav Anledning til at tro — ſkulde viſe ſig, at det er en Uvillie, imod den Stilling, ſom Miniſteriet i adskillige Aar havde indtaget, der her ſkal hævnnes paa en vis Klaffe af Embedsmænd. Dette var Noget, ſom tonebde gennem det ærede Medlems Tale; men jeg vil dog haabe, at denne Følelſe ikke ſkal blive raadende under Sagens fremtidige Behandling. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ogſaa for ſit Bedkommende kom ind paa den Afbragstheori, ſom er bleven opſtillet, idet han mente, at man rolig kunde tage imod et Tillæg til Lønningerne paa 2,500 Kr. paa det nærværende Stadium, da man altid ſenere vilde kunne forhandle videre, ſaa er dette Noget, ſom man ikke nu behøver at komme nærmere ind paa, da det jo et tilſtrækkelig Antal Gange er udtalt, hvorfor man i en ſaadan Løsning af Sagen ikke vil kunne undgaa at komme til at ſe en Indrømmelſe af det, ſom man i denne Sag har kæmpet for ikke at ville indrømme. Jeg antager,

at ſaaledes ſom Sagen nu ſtaar, er det klart nok, at der kun er een Maade, hvorpaa man under denne Sags Behandling kommer til at yde de Paaagjældende Noget, nemlig ved at ſtemme for Landſtingets Redaktion. Gjør man ikke det, vil der, ſelv om alle Medlemmer i Folkethinget ſtemte for noget Andet, ikke kunne opnaas det Mindſte. Skulde denne Redaktion falde, ved jeg ikke engang, om der vil forefalde nogen yderligere Afſtemning. En ſaadan vil ialfald være henſigtsløs, og jeg vil under ingen Omſtandigheder deltage i den.

Formanden (Rrabbe): Ganſke henſigtsløs tror jeg deg ikke, den kan kaldes; der kan forbindes en berettiget Henſigt dermed. Men Spørgsmaalet er i ethvert Fald afgjort derved, at Afſtemning over Lovforſlaget er nødvendig efter vor Forretningsordens Regler.

Sad: Jeg tillod mig at begjære Ordet, da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) havde endt ſit Foredrag, i hvilket han ſøgte at godtgjøre, at det, der her er Tale om, ikke er at bevilge et Tillæg til de Embedsmænd, ſom trænge, og at der heller ikke er Tale om at bevilge dette Lønningsstillæg til dem, hvis Lønning derved kunde ſtige til et Maximum af 2,500 Kr., eller til dem, hvis Lønning derved kunde ſtige til et Maximum af 4,400 Kr., men at Spørgsmaalet er, om man vil negte dem, ſom have under 2,500 Kr., et Tillæg eller ikke. Det var mig i og for ſig ikke ſaa overraskende, at det ærede Medlem ſøgte at ſtille Sagen ſaaledes, da vi allerede tidligere have hørt ham tale ſaaledes, men jeg maa tilſtaa, at jeg for mit Bedkommende ikke kan ſkjønne rettere, end at denne Fremſtilling er ſaa grundfaſt, at det dog kunde være nyttigt at oplyſe om, hvorledes den virkelige Stilling er, baade med Henſyn til, hvad der nu er Tale om at bevilge, og med Henſyn til det Tidspunkt, da denne Bevilling ſkal finde Sted. Der har nu i halvandet Aar eller dog i hvert Fald over et Aar været Tale om Bevilling af et Lønningsstillæg til Embedsmændene. I Løbet af denne Tid er Livet Dag for Dag blevet dyrere, ſaaledes at man nu virkelig kan ſige, at, efterſom Forholdene ere, er der i Sandhed Dyrtd i Ordets ſtrengſte Betydning tilſtede. Jeg vil forøvrigt tilſtaa, at jeg for mit Bedkommende i Grunden beklager, at Udtrykket „Dyrtd“ er kommet ind i Behandlingen af denne Lov paa den Maade, ſom det er; thi, ſom det rigtigt blev udtalt af det ærede Medlem for Helsingør (Thomſen) overfor Ordſtøreren ved Begyndelſen af Mødet, bruges dette Ord Dyrtd egentlig blot ſom et rent Ordſpil; det bruges om Dyrtd i Forhold til, hvad vi kunne vente i Fremtiden efter de ſenere Aars Prisforhold, men dette er jo Noget, ſom der her for Diebliftet aldeles ikke bør være Tale om.